

РЕШЕНИЕ

№ 58

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, I ВТОРОИНСТАНЦИОНЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на четвърти юли през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Д. Петков

Членове: Недялка Н. Нинова
Кристина Ив. Тодорова

при участието на секретаря Радиана Д. Андреева
в присъствието на прокурора Д. Фр. П.
като разгледа докладваното от Кристина Ив. Тодорова Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20211800600430 по описа за 2021 година

С присъда от 13.05.2021 г. на Районен съд – гр.С., постановена по
н.о.х.д. № 332/2019 г. по описа на същия съд, подсъдимия АЛ. ИК. К., от
гр.С., С. област, ЕГН *****, е признат за виновен в това, че на
04.05.2019 г., около 18,45 ч., в гр.С., ул.“****”, с посока на движение от
ул.“*****” към ул.“*****”, е управлявал МПС – лек автомобил марка
„Фолксваген“, модел „Голф“, с рег. № *****, с концентрация на алкохол в
кръвта си над 0,5 на хиляда, а именно 2,48 на хиляда, установено по
надлежащия ред – с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“ с №
ARBA1049, след като е осъден с влязла в сила на 23.08.2016 г. присъда
/споразумение/ по НОХД № 552/2016 г. на РС С. за престъпление по чл.343б
ал.1 от НК, поради което и на основание чл.343б ал.2, във вр. с ал.1 от НК и
във вр. с чл.54 ал.1 от НК са му наложени наказания лишаване от свобода за
срок от 1 /една/ година и 3 /три/ месеца, което е постановено да изтърпи при
първоначален „общ“ режим, както и глоба в размер на 500 /петстотин/ лева.

Със същата присъда, на основание чл.343г, вр. чл.343б ал.2, вр. ал.1 от
НК подсъдимия АЛ. ИК. К. е лишен от право да управлява МПС за срок от 2

/две/ години и 6 /шест/ месеца, считано от влизане в сила на присъдата.

С присъдата е постановено на основание чл.68 ал.1 от НК, подсъдимия АЛ. ИК. К. да изтърпи наложеното му по НОХД № 552/2016 г. по описа на Районен съд – гр.С., наказание лишаване от свобода за срок от 3 /три/ месеца, чието изпълнение е било отложено по реда на чл.66 ал.1 от НК за изпитателен срок от 3 /три/ години, считано от влизане в сила на присъдата. Постановено е и това наказание подсъдимия да изтърпи при първоначален „общ” режим.

Срещу така постановената присъда е постъпила въззивна жалба от адвокат Хр. Н. – упълномощен защитник на подсъдимия АЛ. ИК. К., с оплакване за нейната неправилност и необоснованост. Оспорват се изводите на първата инстанция за доказаност на повдигнатото срещу подсъдимия обвинение. Аргументите на защитата в тази насока са свързани с твърдения за опороченост на нормативно предвидения ред за констатиране употребата на алкохол от страна на подсъдимия К., което пък от своя страна довело до липса на съставомерен обективен признак на инкриминираното му деяние. В този аспект се посочва, че съставеният на подсъдимия акт за установяване на административно нарушение е незаконосъобразен, тъй като не е подписан от единия от свидетелите. С оглед на тези съображения, защитникът твърди в жалбата, че неправилно и необосновано районния съд е изградил решаващите се изводи за съставомерността на извършеното от подсъдимото лице деяние. Иска се от въззивния съд, на основание чл.335 ал.2, вр. чл.334 т.1 от НПК да отмени обжалваната присъда и да постанови нова такава, с която подсъдимия К. да бъде признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.343б ал.2 от НК. Алтернативно се заявява искане пред въззивната инстанция за изменение на атакувания съдебен акт, посредством намаляване размера на наложеното на подсъдимия наказание. В тази насока се сочи, че първостепенният съд е допуснал нарушение на материалния закон при определянето на наложените на К. наказания, доколкото не е отчел смекчаващите отговорността му обстоятелства, като тежкото му семейно положение и финансовото му състояние.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция, защитата на подсъдимия А.К. в лицето на адвокат Хр. Н., поддържа жалбата срещу първоинстанционната присъда, като моли последната да бъде отменена и подсъдимия да бъде оправдан по повдигнатото му обвинение. Поддържат се

основните оплаквания изнесени във въззивната жалба за липса на осъществено от подсъдимия, съставомерно от обективна страна деяние. Поддържа се от защитникът и алтернативно заявеното в жалбата искане за изменение на атакуваната присъда, чрез намаляване размера на наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода.

В проведеното от въззивната инстанция съдебно заседание, представителят на С. окръжна прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата и пледира присъдата да бъде потвърдена, като обоснована и законосъобразна. Твърди се, че първоинстанционният съд правилно е преценил събраните по делото гласни и писмени доказателства, като е приел, че обвинението досежно подсъдимия К. е доказано по безспорен и категоричен начин. Според прокурорът, наложените на подсъдимия наказания, също са напълно справедливи и законосъобразно определени, при спазване на разпоредбата на чл.54 от НК.

В последната си дума пред въззивната инстанция, подсъдимия А.К. моли присъдата на първостепенния съд да бъде потвърдена.

Настоящият съдебен състав на СОС, след като обсъди доводите на страните във връзка с данните по делото и като провери изцяло правилността на атакуваната присъда съобразно изискванията на чл.314 от НПК, приема за установено следното:

Въз основа на доказателствените материали, събрани и проверени в хода на първоинстанционното съдебно следствие, и след цялостния анализ на доказателствената съвкупност, решаващият състав на въззивния съд намира за безспорно установена и съответно възприема следната, относима към предмета на делото фактическа обстановка, а именно:

На 04.05.2019 г., за времето от 08,30 часа до 20,30 часа, свидетелите Х. В. И. и М. В. С. – полицейски служители при РУ на МВР - гр.С., изпълнявали служебните си задължения по контрол на пътното движение на територията на община С., С. област. Около 18,45 ч., на ул."*****" в града, свидетелите спряли за проверка лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Голф“ с рег. № *****, движещ се в посока от ул."*****" към ул."*****". Водачът на автомобила представил за проверка лична карта и свидетелство за регистрация на МПС, и полицейските служители установили самоличността му – подсъдимия АЛ. ИК. К.. На полицейските служители им направило

впечатление, че подсъдимия лъха на алкохол. Подсъдимият признал пред полицаите, че преди 1-2 дни е употребил „трева”. Свидетелят И. извършил на подсъдимия проверка за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510” с фабричен № 0149, който отчел положителен резултат - 2,48 промила в издишания въздух. На подсъдимият му бил съставен акт за установяване на административно нарушение и му бил издаден талон за изследване, съгласно чл.6 ал.1 от Наредба № 1 за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техните аналози. В посоченият талон подсъдимия А.К. саморъчно отбелязал с подписа си, че приема показанията на техническото средство, както и че отказва да бъде изследван за употреба на алкохол с доказателствен анализатор и с медицинско и химическо изследване /л.5 от ДП/. След това К. бил съпроводен от полицейските служители до медицинско заведение с цел предоставяне на кръвна проба за химическо изследване, но същия отново отказал извършването на такова, което било удостоверено в съставения фиш за СМП амб. № 680/04.05.2019 г., издаден от ФСМП С. /л.9 от ДП/.

Подсъдимият АЛ. ИК. К. е роден на **.**.**** г. в гр.С. и живее в същия град, със средно образование, неженен, трудово ангажиран като служител в „*****”ООД. Осъждан е - с влязла в сила присъда /споразумение/ от 23.08.2016 г. на Районен съд – гр.С. по НОХД № 552/2016 г. по описа на същия съд, е бил признат за виновен за извършено престъпление по чл.343б ал.1 от НК, за което са му наложени наказания - лишаване от свобода за срок от 3 /три/ месеца, чието изпълнение е било отложено по реда на чл.66 ал.1 от НК, за изпитателен срок от 3 /три/ години, глоба в размер на 200 лева и лишаване от правоуправление на МПС за срок 4 месеца. К. се води на отчет като водач на МПС в сектор „Пътна полиция” при ОД на МВР С. и е наказван по административен ред за извършени нарушения по ЗДвП /с влязли в сила наказателни постановления – 4 на брой и фишове – общо 8 на брой/.

Възприетите от въззивната инстанция фактически положения /описани по-горе/ напълно съответстват на направените от първоинстанционния съд фактически констатации. Първостепенният съд в пълно съответствие със законовите изисквания е обсъдил доказателствените материали по делото – анализирал е показанията на разпитаните по делото свидетели, както и писмените доказателствени средства, поради което е приел за несъмнено

установена описаната по-горе фактология на деянието, която /както бе вече посочено по-горе/ се възприема и от настоящата инстанция.

За да обоснове тези си изводи по фактите, правилно първостепенният съд е кредитирал показанията на свидетелите – полицейски служители Х. И. и М. С., включително и приобщените от досъдебното производство, по реда на чл.281 ал.4, вр. ал.1, т.2 от НПК показания на тези свидетели. За настоящият състав на въззивната инстанция също не е налице никакво съмнение в тяхната безпристрастност, незаинтересованост и обективност при излагане на фактите от значение за делото. В показанията си, свидетелите И. и С. дават еднопосочни сведения за констатираното от тях /в качеството им на дежурни полицейски служители по осъществяване на пътен контрол в населеното място/ на инкриминираните дата, час и място, управление на моторно превозно средство от страна на подсъдимия; за обстоятелствата, че при извършената на подсъдимия проверка за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер”, последното отчело наличие на такъв в издишания въздух; че показанията на така извършената алкохолна проба на подсъдимия били в порядъка на 2,48 промила; че на подсъдимия му бил издаден талон за изследване, в който същия отбелязал с подписа си, че приема резултатите от техническото средство; за обстоятелството, че подсъдимия отказал да предостави кръв за извършване на медицинско изследване за установяване на употребата на наркотични вещества. По отношение на така посочените главни факти, е налице пълно съответствие между показанията на свидетелите И. и С., и последните се подкрепят от останалите ангажирани по делото доказателствени източници, каквито са писмените доказателствени средства /акт за установяване на административно нарушение, талон за изследване № 0020499, протокол за медицинско изследване и вземане на биологични пробиза употреба на алкохол и наркотични вещества, фиш за СМП амб. № 680/04.05.2019 г./.

От съществуващата по делото доказателствена основа, следва да се ценят и всички събрани писмени доказателства и доказателствени средства, като първоинстанционния съд правилно ги е кредитирал, тъй като липсват основания за тяхното игнориране.

В обобщение следва да се отбележи, че въззивният съд споделя напълно дадената от първостепенния съд оценка на събрания по делото

доказателствен материал, като същевременно направи свой собствен анализ на събраните по делото доказателства от първоинстанционния съд. При този анализ на доказателствените материали, настоящият състав на СОС прие, че събраните гласни и писмени доказателства, в своята цялост пресъздават непротиворечиво, логично и последователно възприетите за безспорно установени фактически обстоятелства по делото.

Предвид гореизложеното неоснователно се явява основното оплакване на защитата на подсъдимия, че обвинението не е доказано. Неоснователно е и възражението, че присъдата е необоснована, тъй като въз основа на правилно установените фактически констатации, подкрепящи се изцяло от доказателствата по делото /обстоен и задълбочен анализ, на които е извършен/ районният съд законосъобразно е направил и решаващия си извод, че подсъдимия К. е извършил твърдяното престъпление.

Въззивният съд се солидаризира и с изводите на първата инстанция досежно обективната съставомерност на извършеното от подсъдимия А.К. деяние. От обективна страна безспорно и категорично се установи, че подсъдимият К. на датата 04.05.2019 г., около 18,45 ч., в гр.С., управлявал моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта си над 0,5 на хиляда – 2,48 промила. Последното обстоятелство, като елемент от състава на престъплението по чл.343б ал.2 от НК, е установено по надлежния ред – с техническо средство „Алкотест Дрегер” модел 7510, съобразно разпоредбите на чл.1 ал.3 и чл.3 ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техните аналози, /в редакцията ѝ след изм. Дв.бр. 81 от 02.10.2018 г./. От показанията на свидетелите И. и С., и от представените по делото като писмени доказателства - акт за установяване на административно нарушение, талон за изследване, протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби, фиш за СПМ, безспорно се установява, че употребата на алкохол от страна на подсъдимия и неговата концентрация в кръвта на последния, е установена с техническо средство “Алкотест Дрегер”, чийто положителни показания са били в порядъка на 2,48 промила. Въззивният съд също възприема за достоверни данните, съдържащи се в съставения на подсъдимия акт за установяване на административно нарушение и приложения към него талон за изследване, сочещи, че към инкриминирания момент същият е употребил алкохол и неговата

концентрация е била 2,48 промила, доколкото неговата употреба е била установена по надлежния ред, съобразно определените чл.1 ал.3, чл.3 ал.1 и чл.6 ал.1 и ал.4 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техните аналози, процедурни норми. В показанията си горепосочените свидетели също така дават сведения и за липсата на заявено пред тях искане от страна на подсъдимия да му бъде извършено изследване с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух или с медицинско и химико-лабораторно изследване за установяване на употребата на алкохол в кръвта, което се потвърждава и от саморъчно отразения в талона за изследване, отказ от страна на подсъдимия да му бъдат извършени такива изследвания по реда на чл.3а от Наредбата. Освен това, при разпита си полицейските служители свидетелстват и за това, че пред тях подсъдимия не е оспорил резултата на извършената му проверка с техническо средство, а напротив – писмено е обективирал съгласието си с него, както и самия той е признал, че е употребил алкохол. Също така при явяването му във ФСМП С. подсъдимият е отказал да предостави кръвна проба за извършването на медицинско изследване за употреба на алохол, което е удостоверено в приложения по делото фиш за СМП /л.3 от ДП/. В случай, че подсъдимия К. не е бил съгласен с показанията на техническото средство и е оспорил същите, той е следвало да заяви искане употребата на алкохол да му бъде установена по горепосочените два начина, регламентирани в разпоредбата на чл.3а от Наредбата. Фактът, че на практика подсъдимия е отказал да избере един от двата начина за установява концентрацията на алкохол в кръвта му, означава, че същия е бил съгласен с показанията на техническото средство и същите следва да се ползват за установяване на употребата и концентрацията на алкохол /чл.6 ал.4, изр. последно от Наредбата/.

С оглед на тези съображения, въззивният съд категорично не може да се съгласи и да приеме за основателен довода на защитата, релевиран във въззивната жалба, че в случая е бил опорочен нормативно предвидения ред за констатиране употребата на алкохол от страна на подсъдимия К., което пък от своя страна е довело до липса на съставомерен обективен признак на инкриминираното му деяние. В този аспект конкретно нарушение не се изтъква от защитата. Посочва се единствено, че съставеният на подсъдимия

акт за установяване на административно нарушение е незаконосъобразен, тъй като не е подписан от единия от свидетелите. В отговор на това защитно възражение следва да се каже преди всичко, че въпросния акт за установяване на административно нарушение е бил подписан и от двамата свидетели И. и С., като първия е положил подписа си като актосъставител, а втория като свидетел под номер едно, което е в пълно съответствие с изискванията на чл.43 ал.1 от ЗАНН. Освен това, дори и да беше вярно, посоченото обстоятелство по никакъв начин не създава съмнения в изводите, относно съставомерните признаци на процесното деяние и неговото авторство. Липсата на подпис на единия от свидетелите в АУАН не се отразява и на неговата законосъобразност, доколкото е известно в административно-наказателното производство, че ролята на свидетелите по акта е декларативна, тяхното присъствие или отсъствие не накърнява правото на защита на нарушителя.

С оглед на изложеното, настоящият въззивен състав счита, че в случая са спазени очертаните в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. ред и методология на изследването за установяване с техническо средство, употребата на алкохол от подсъдимия като водач на МПС и величината на нейната концентрация към момента на деянието, поради което съмнение в сторените в този смисъл изводи на първостепенния съд, не може да съществува.

Също от обективна страна се установи, че на инкриминираните дата и място, подсъдимия К. е управлявал МПС, с концентрация на алкохол в кръвта си над 0,5 на хиляда, след като е бил осъден за управление на МПС с концентрация на алкохол над 1,2 на хиляда /престъпление по чл.343б ал.1 от НК/ - с влязла в сила на 23.08.2016 г. присъда /споразумение/ на РС С., постановена по НОХД № 552/2016 г. по описа на същия съд.

Първоинстанционният съд е дал правилна и законосъобразна оценка и на субективната страна на престъплението, като обосновано е приел, че същото е извършено при форма на вината пряк умишъл по смисъла на чл.11 ал.2 от НК, тъй като подсъдимия К. е съзнавал общественотоопасния характер на своето деяние, предвиждал е общественотоопасните последици от него и е искал настъпването им. Субективно подсъдимият е съзнавал, че управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта си над 0,5 на хиляда и то след като е бил осъден преди това с влязла в сила присъда за престъпление по чл.343б ал.1 НК. Наличието на пряк умишъл у подсъдимия К. се извежда от

поведението му по време и след извършване на деянието.

При извършената проверка на атакуваната присъда и в частта ѝ, относно наложените на подсъдимия К. наказания, въззивната инстанция намира следното:

При индивидуализацията на наказанието „лишаване от свобода” в определения размер от 1 година и 3 месеца, първият съд основателно е отчетел като отегчаващи вината и отговорността на подсъдимия К. обстоятелства - степента на обществена опасност на конкретното деяние, която и според въззивния съд следва да се приеме за завишена, предвид динамиката на разпространение на тези престъпления и непредсказуемостта на последиците от тях за безопасността на движението по пътищата и участниците в него; високата стойност на концентрацията на алкохол у подсъдимия - 2,48 промила, надхвърляща многократно инкриминираната такава от 0,5 промила; данните, касаещи профила на подсъдимия като водач на МПС – К. е наказван по административен ред за множество извършени от него нарушения по ЗДвП /с влязли в сила наказателни постановления – 4 на брой и с фишове – общо 8 на брой, за нарушения извършени системно от 2012 г. до 2018 г./. В насока утежняване наказателно-правното положение на подсъдимия, настоящата инстанция следва да добави и демонстрираното от подсъдимия чувство за безнаказаност с извършването на настоящото деяние – последното е извършено от него в определения му изпитателен срок по осъждането му за умишлено престъпление. Сметчаващи вината и отговорността на подсъдимия К. обстоятелства, първостепенният съд не е намерил, но настоящата инстанция счита, че като такива следва да бъдат отчетени трудовата му ангажираност, чистото му съдебно минало /извън осъждането му взето в предвид при правната квалификация на процесното деяние/ и тежкото му семейно положение /същия полага сам грижи за болната си майка/.

След като анализира посочените утежняващи и сметчаващи санкционирането на подсъдимия К. обстоятелства, степента му на обществена опасност и тази на конкретно извършеното от него деяние, въззивният съд прие, че същите не могат да обусловят определяне на наказание в по-нисък размер от отмерения такъв от районния съд, респ. прилагането спрямо него на сметчения режим на наказателната отговорност по чл.55 ал.1, т.1 от НК, в какъвто смисъл е претенцията на защитата във въззивната жалба. Напротив -

следва да се отбележи, че настоящият състав на въззивната инстанция счита, че при определяне размера на наложеното на подсъдимия К. наказание лишаване от свобода, първостепенния съд е нарушил материалния закон, доколкото съобразно преобладаващото наличие на отегчаващи отговорността му обстоятелства, което сам е приел в мотивите си, е следвало да определи това наказание към максималния, предвиден в закона размер, а не в рамер към предвидения минимален такъв на наказанието за процесното престъпление. Поради липса на съответен протест против тази част на атакуваната присъда и предвид наличната забрана за влошаване положението на подсъдимия, това нарушение по приложението на закона, не може да бъде отстранено от въззивната инстанция.

Законосъобразно първият съд е наложил и кумулативно предвиденото за конкретното престъпление наказание „глоба”, чийто размер предвид индивидуализиращите личността и деянието обстоятелства, в това число и тези досежно материалното състояние на подсъдимия, е определил в размер на 500 /петстотин/ лева.

Правилно и законосъобразно е прието от първата инстанция и, че в случая не са налице формалните законни предпоставки на чл.66 ал.1 от НК за отлагане на изпълнението на наложеното на подсъдимия К. наказание лишаване от свобода, тъй като същият вече е осъждан на лишаване от свобода за извършено от него престъпление от общ характер.

Относно първоначалния режим, при който подсъдимият К. следва да изтърпи наложеното му за процесното престъпление, наказание 1 /една/ година и 3 /три/ месеца лишаване от свобода, в пълно съответствие с разпоредбата на чл.57 ал.1, т.3 от ЗИНЗС, първоинстанционния съд е определил „общ” режим.

Доколкото престъплението, предмет на настоящото наказателно производство е извършено от подсъдимия К. в рамките на определения му изпитателен срок по влязла в сила на 23.08.2016 г. присъда /споразумение/ на Районен съд – гр.С. по НОХД № 552/2016 г. по описа на същия съд, то следва да намери приложение разпоредбата на чл.68 ал.1 от НК, като се постанови на основание цитираната разпоредба, подсъдимия да изтърпи така определеното му по тази присъда наказание – лишаване от свобода за срок от 3 /три/ месеца. Ето защо, правилно първоинстанционният съд е активирал по реда на чл.68

ал.1 от НК наложеното на подсъдимия наказание по тази присъда /споразумение/. Обоснован е и изводът на районния съд, че приведеното в изпълнение наказание подлежи на изтърпяване при „общ” режим.

Правилно и в съответствие с разпоредбата на чл.343г, вр. чл.343б ал.1, вр. чл.37 ал.1, т.7 от НК, първостепенният съд е наложил на подсъдимия К. и наказание – лишаване от право на управление на МПС за срок от 2 /две/ години и 6 /шест/ месеца. Това наказание също е определено съобразно наличните смекчаващи и отегчаващи вината и отговорността на подсъдимия обстоятелства, както и при отчитане на обстоятелството, че същото по вид наказание, но за много по-кратък срок, е било налагано на подсъдимия при предишното му осъждане, но очевидно то не е постигнало целения поправителен и възпиращ ефект спрямо него.

Предвид всичко гореизложено и след извършената на основание чл.314 от НПК служебна проверка на правилността на проверявания съдебен акт, при която проверка не се констатираха основания за неговото отменяване и постановяване на нова присъда, респективно за неговото отменяване и връщане за ново разглеждане, СОС намери, че същият следва да бъде потвърден изцяло.

По тези съображения и на основание чл.334 т.6, вр. чл.338 от НПК С. окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда от 13.05.2021 г. на Районен съд – гр.С., постановена по н.о.х.д. № 332/2019 г. по описа на същия съд.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране по касационен ред.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____